

Sygn. akt XI Ka 157/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Sławomir Kaczor

Protokolant: st.sekr.sąd.Agnieszka Juścińska-Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2015r.

sprawy K. K. (1)

obwinionej z art.87 § 1 i 3kw i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 19 grudnia 2014r. sygn. akt VII W 2477/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę obwinionej K. K. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu w Chełmie do ponownego rozpoznania.

XI Ka 157/15 UZASADNIENIE

K. K. (1) została obwiniona o to, że:

1. w dniu 13 lipca 2013 roku około godziny 12.20 w m. P. ul. (...) prowadziła – kierowała po drodze publicznej samochodem m – ki H. nr rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu,

tj. o czyn z art. 87 § 1, 3 k.w.

2. w miejscu i czasie jw. będąc w stanie po użyciu alkoholu i prowadząc – kierując po drodze publicznej w. w. pojazdem spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności i podczas manewru wyprzedzania w. w. pojazdu przez pojazd m – ki A. nr rej. (...) zjechała na lewą stronę, zajeżdżając drogę pojazdowi m – ki A., który w celu uniknięcia kolizji zjechał do przydrożnego rowu po lewej stronie jezdni, następnie dachował, a po zdarzeniu porzuciła pojazd m. (...) i uciekła z miejsca zdarzenia

tj. o czyn z art. 86 § 2 k. w. w zw. z art. 22 ust. 1 prawa o ruchu drogowym.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Chełmie:

I. uznał obwinioną K. K. (1) za winną tego, że:

a/ w dniu 13 lipca 2013 roku około godziny 12.20 w miejscowości P. na ulicy (...) kierowała w ruchu lądowym po drodze publicznej samochodem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu (0,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), to jest popełnienia wykroczenia wyczerpującego dyspozycję z art. 87 § 1 k.w.;

b/ w dniu 13 lipca 2013 roku około godziny 12.20 w miejscowości P. na ulicy (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu (0, 15 mg/l w wydychanym powietrzu) i kierując po drodze publicznej samochodem marki H. o numerze rejestracyjnym

(...) nie zachowała należytej ostrożności i spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że będąc wyprzedzaną przez samochód marki A. o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez H. D. nie obserwowała drogi i zjechała na lewą stronę jezdni zajeżdżając drogę pojazdowi marki A., który w celu uniknięcia kolizji zjechał do przydrożnego rowu po lewej stronie jezdni i następnie dachował, a po zdarzeniu porzuciła pojazd marki H. i uciekła z miejsca zdarzenia, to jest dokonania wykroczenia wyczerpującego dyspozycję z art. 86 § 2 k. w. i za ten czyn na podstawie art. 86 § 2 k. w. w zw. z art. 9 § 2 k. w. skazał ją na karę grzywny w wysokości 800 złotych;

II. na podstawie art. 87 § 3 k. w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. orzekł za czyn z pkt I ppkt „a” wobec obwinionej zakaz prowadzenia w ruchu lądowym wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku i 8 miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 4 k.w. zaliczył obwinionej na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 lipca 2013 roku do dnia 19 grudnia 2014 roku;

IV. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 284, 50 złotych tytułem wydatków postępowania.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca obwinionej. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

1) Art. 8 k.p.w. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 34 k.p.w. polegającą na dowolnej, jednostronnej i wybiórczej oraz nie uwzględniającej całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, ocenie materiału dowodowego, z uwypukleniem dowodów niekorzystnych dla obwinionej przy jednoczesnym pominięciu tej jego części, która przemawia na korzyść K. K. (1), zaś konkretnie przez:

- nieprzyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim twierdzi, że nie było jej w czasie i w miejscu zdarzenia objętego zarzutem, podczas gdy wyjaśnienia te znajdują swoje potwierdzenie w zeznaniach wszystkich świadków w sprawie, za wyjątkiem świadków będących funkcjonariuszami Policji,

- danie wiary wyjaśnieniom obwinionej w zakresie, w jakim przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, w sytuacji gdy przyznanie nastąpiło pod wpływem nacisków ze strony funkcjonariuszy Policji, którzy, jak twierdzi obwiniona w złożonych wyjaśnieniach, krzyczeli i zastraszali ją,

- uznanie za wystarczającą podstawę do skazania K. K. (1) zeznań świadków, których spostrzeżenia pochodzą tylko z przeprowadzonego rozpytania – którego nieodpowiedni sposób przeprowadzania opisała w zeznaniach J. K., a także K. K. (1) w swoich wyjaśnieniach – w sytuacji gdy w toku czynności wyjaśniających nie przeprowadzone zostały inne czynności zmierzające do wykluczenia, że to inna osoba, niż K. K. (1) nie kierowała pojazdem uczestniczącym w kolizji, jak i zmierzające do zabezpieczenia dowodów mogących ten fakt potwierdzić, oraz w sytuacji, gdy żadne okoliczności poboczne zdarzenia nie pozwoliły na ustalenia czy K. K. (1) faktycznie znajdowała się w miejscu zdarzenia i czy faktycznie się z niego oddaliła,

- nieprzyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka J. K. w zakresie, w jakim twierdzi, iż to ona kierowała pojazdem w czasie kolizji, w sytuacji, gdy jej szczerze zeznania znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym w przedmiotowej sprawie,

- uznanie za niewiarygodne zeznania świadków P. B., S. B. oraz K. P. twierdzących, że obwiniona w czasie zdarzenia objętego zarzutem przebywała w domu szykując na ślub i wesele, na które była zaproszona w sytuacji, gdy zeznania te w pełni korespondują z treścią wyjaśnień obwinionej,

- uznanie jako niewiarygodne zeznania świadka S. G., podczas gdy świadek ten zjawiał się najwcześniej w miejscu zdarzenia, jeszcze przed przyjazdem wezwanej policji i konsekwentnie zeznawał, że K. K. (1) nie brała udziału w kolizji, ani też nie było jej w miejscu zdarzenia objętego zarzutem,

- uznanie zeznań świadków P. i K. K. (2) za nieprawdziwe w zakresie, w jakim twierdzą, że pojazdem w czasie kolizji kierowała ich matka J. K., i że ich siostra przebywała wówczas w domu, podczas gdy zeznania te w pełni korespondują w wyjaśnieniach obwinionej oraz świadka J. K.,

- niezasadnym przyjęciu, że obwiniona w celu sporządzenia korzystnej dla siebie opinii biegłego mogła podać dokładnie taką ilość alkoholu oraz godzinę w jakiej miała go spożyć, by otrzymany wynik był zgodny ze stężeniem stwierdzonym za pomocą alkometru, w sytuacji gdy obwiniona nie jest osobą posiadającą wiadomości specjalne z tego zakresu, zaś powyższe twierdzenie Sądu stanowi de facto nadinterpretację treści dowodu w postaci opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych;

- dowolnym uznaniu, że wnioski opinii biegłego nie wykluczają tego, że obwiniona mogła spożywać i spożywała alkohol jeszcze przed kolizją i w ilości większej, niż deklарowała podczas gdy Sąd uznał materiał dowodowy w postaci przedmiotowej opinii jako jasny i pełny, zaś wnioski opinii Sąd ocenił jako uzasadnione i poprzedzone szczegółowymi oraz dokładnymi badaniami, wobec czego nie powinien wysnuwać wniosków ponad te zawarte w treści opinii Sąd ocenił jako uzasadnione i poprzedzone szczegółowymi oraz dokładnymi badaniami, wobec czego nie powinien wysnuwać wniosków ponad te zawarte w treści opinii, w przeciwnym bowiem razie wywoływanie opinii biegłych stałoby się bezcelowe dla toczącego się postępowania,

- nieuzasadnione przyznanie waloru wiarygodności dowodowi z dokumentu w postaci protokołu użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych do ilościowego oznaczania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy w sytuacji wzajemnego wykluczania się treści dwóch sporządzonych protokołów zarówno pod względem wartości alkoholu w wydychanym przez obwinioną powietrzu, jak i pod względem miejsca i czasu przeprowadzonych pomiarów, protokoły te w ogóle nie powinny stanowić dowodu w niniejszym postępowaniu

2. art. 8 k.p.w. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niepodanie rzeczowych motywów jakimi kierował się Sąd merita uznając sprawstwo K. K. (1) za bezspornie wynikające z całokształtu zgromadzonych dowodów podczas, gdy szereg dowodów albo przeczy takiej wersji, albo też uniemożliwia ostatecznie rozstrzygnięcie w przedmiotowym zakresie;

II. mający genezę w błędnej ocenie materiału dowodowego, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym przyjęciu, że K. K. (1) dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca obwinionej wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionej K. K. (1) od dokonania zarzucanych jej czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej od dokonania zarzucanych jej czynów nie mógł zostać uwzględniony z uwagi na przedwczesność tego żądania.

Z kolei analiza akt sprawy, w tym pisemnych motywów rozstrzygnięcia, prowadzi do stwierdzenia nieprawidłowości, których konwalidacja nie jest możliwa na etapie postępowania odwoławczego i czyni koniecznym uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż analiza części motywacyjnej omawianego wyroku wskazuje na brak dogłębnej analizy dowodów kluczowych dla odpowiedzialności obwinionej tj. zeznań funkcjonariuszy policji - S. S. i G. P. i dokonanie ich oceny niezgodnie z wymogami art.7 k.p.k.

Wymienieni funkcjonariusze zeznali zgodnie, iż informacje o kierowaniu pojazdem przez obwinioną uzyskali od samej K. K. (1), jej brata P. K. oraz od pokrzywdzonej (k.206v i 219v). W sytuacji gdy P. K. kategorycznie zaprzeczył jakoby takich informacji udzielał (k.220v), zaś obwiniona wyjaśniła jak z jej perspektywy wyglądało przyznanie się, obowiązkiem Sądu Rejonowego było przeprowadzenie wnikliwej analizy ujawnionych okoliczności sprawy, od czego uzależniona była trafność decyzji o obdarzeniu przymiotem wiarygodności jednej z tych grup dowodów.

Obowiązkowi temu Sąd I instancji jednak nie sprostał, czego wyrazem było zbagatelizowanie zeznań funkcjonariuszy dotyczących ostatniego z wyżej wskazanych źródeł informacji o osobie kierującej pojazdem marki H.. I tak sąd Rejonowy poprzestał na, skądinąd słusznej jak się wydaje, konstatacji zgodnie z którą pokrzywdzona nie mogła udzielić policjantom informacji o osobie kierującej drugim pojazdem – co znajduje potwierdzenie zarówno w jej kategoriycznych, chronologicznie pierwszych, zeznaniach (k.11-12v) jak i w pozostających w zgodności z nimi twierdzeniach K. K. (2), zgodnie z którymi wymieniona jego właśnie postrzegła jako kierowcę drugiego pojazdu (k.145v).

Jeżeli więc Sąd Rejonowy wykluczył aby policjanci uzyskali omawianą informację od pokrzywdzonej, to nie mógł uchylić się od wyjaśnienia przyczyn złożenia przez nich kategoriycznych i zgodnych ze sobą zeznań odmiennej treści. W takiej bowiem sytuacji uznanie za wiarygodne pozostałych twierdzeń funkcjonariuszy nie może nie zostać poprzedzone wyjaśnieniem przyczyn złożenia przez nich zeznań de facto uznanych przez Sąd Rejonowy jako nie polegających na prawdzie, a w dalszej kolejności ustaleniem znaczenia tej okoliczności dla wiarygodności ich zeznań kolejnych. Wszak policjanci równie stanowczo zeznali, iż informację o obwinionej - jako kierującej - uzyskali od P. K..

Waga tak stwierdzonej nieprawidłowości zwalnia Sąd Okręgowy, z uwagi na regulację art.436 k.p.k., z obowiązku odnoszenia się do pozostałych zarzutów apelacji.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy przeprowadzi w całości postępowanie dowodowe uwzględniając wyżej poczynione uwagi, które – co należy podkreślić – nie narzucają określonego sposobu oceny dowodów, a w konsekwencji nie determinują treści ustaleń faktycznych jakie zostaną poczynione w sprawie. Rzecz w tym by ustalenia te były poprzedzone prawidłową i należyście uzasadnioną oceną materiału dowodowego, którego to wymogu zaskarżony wyrok nie spełniał.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. w zw. z art.109 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Sławomir Kaczor